

LBRIS

We know
books

Nicolae Leahu

ONOMASTICON

LIMES
2022

UN FEL DE PREVOROVIRE.....	5
A, ZEIȚA.....	11
ADELA.....	12
ADRIAN.....	17
ALA.....	21
ALEXANDRU.....	25
ANATOL.....	30
BĂDIȚA GHEORGHE.....	34
CELEI MAI.....	36
CRUCIȘĂTORUL CAJVANA.....	40
EA.....	41
ELENA.....	43
EUGEN.....	45
FRUMOASA.....	50
GHENADIE.....	51
GHEORGHE.....	58
GHEORGHE, INCONFUNDABILUL.....	62
GICU.....	64
IOAN.....	67
LIDIA.....	69
LIUBA.....	71
LUCIA.....	73
LUCIA P.....	75
LUCIAN.....	77
MAGISTRUL.....	79
M A R G A.....	82
MARIA.....	89
MIRCEA.....	96

MIRCEA P.	98
MIHAI	101
NATALIA	104
NENEA LUCUȘOR	105
NICA	108
NICOLAE	110
POETUL ȘI TRIBUL	112
RA	117
RODICA	119
SANDU	123
SILVIA	126
TATIANA S.	128
VALENTINA	130
VALENTINA E.	132
VASILE	134
Referințe critice	136

A, Zeița, pozează doar florilor,
Albelor-dalbelor și, desigur, culorilor
Împodobind olimpica parte a norilor.

Fiind un privilegiat, o văd zilnic
Așa cum își fixează orarul în „Zilnic”
Cu scrisul ei vertical și omilic;

Cum pune ordinea absolută-n penar;
Cum verifică, pe papirus, pixul cel Ra(r)
Și stiloul cu cerneală de ienibahar;

Cum lunecă, aeriană, printre pahare;
Cum ascute cuțitele strălucitoare
Sau fierbe ambrozii în oale și crăticioare;

Cum sună și sună, iar *el* nu răspunde;
Cum trimite, clare, pe ale cărărilor unde
Cuvintele în care lirismul se-ascunde...

De peste munți – întors acasă – și mări
Îi povestesc faptele, toate, tivite cu zări
Încît îmbobocesc penițele-n călimări;

O port, apoi, prin păduri și văile-alpine,
Pe fantastice ghețuri cu roiuri de-albine,
Pînă și ea, mirată, se-ntoarce la sine.

Cîteva secole stau – apoi – la masa de scris,
Punînd pe hîrtie timpul adunat în iris
Și spațiul în care-am gîndit sau am zis:

O, cine știe ce și cum mai scriam, dacă A
Boaghea de sare (cu o suflare, iată așa!)
Chiar și-n *Poemul poemelor* n-o potrivea?

și-o ploscă, da!,

cobâlțîindu-și

țuica

pe deal.

Atinci am și auzit acea exclamație,

a ei,

a Adelei,

care suna ca o lăcrămație

scrisă

a unui suflet jun-jun,

dar plimbat

patru ani

prin școli (pedagogice)

și privat

de toate vedeniile

biologice!

Nu pun pe ecranul hîrtiei

cuvîntul în cauză,

îmi iau o... pauză

și vă spun doar că-i vărul

celui care exprimă i-ha-ha-ul

patrupedic și, adeseori, adevărul

despre bipede

și trepiezii

trepiedurilor

trepiede.

Adela

mi-a fost

(și-mi mai este!) șefă de grupă

studiantină:

ieri: ne soma să învelim bine creta,

cu furculițe să-i burdușim cuiva servieta;

azi: îmi cere să sting,

să aprind

vreo lumină.

Cît eu mai băteam (sau mai bat, cum vedeți)
poezia pe crupă,
stăvilind brizele
(cu luleaua),
pe a velierului pupă;
cît mai bătătoream, cu gândiri
rimbaldian-eseniniene,
cerul, prospectul,
cît mai răsfoiam
(să nu audă Sfinxul)
conspectul,

Adela vorbea răspicat, la seminare
cît două, ascunse în vocea ei, profesoare,
pîna trata, în amănunțime, subiectul,
încît noi credeam că ea a dat gata
(Aoleu, cu tot cu prof!)
și obiectul
(de studiu).

Chiar și după răsucitele-i întrebări
(ah! pastilele alea cu gust amar),
profesorul
(oricare)
risca să fie lăsat
de Adela
fără vreo teorie întreagă
(fie și materialistă),
poate și fără salariu.

Peste ani, conducînd, la toartă, un regiment
de crini, roze și romanițe,
îi mai spuneam, uneori: „Adela,
iată aici eu aș face... așa”, dar, de regulă,
nu făceam,
făcea Ea.

Eu mai mult m-avîntam spre gorgan,
fluturam din receptor, arătător, iatagan,

dar regimentul avansa
și-avansa,
pentru că Adela se ocupa și de răniți:
oblojea, pensa și pansa.

Cînd ne-a venit să ne uităm înapoi,
amîndoi,
într-o dimineață,
care ținea loc de seară,
dar și de-o amiază, deloc mălăiață,
în spatele nostru era numai ceață...
Policromă:
ceața triumfa,
cînd ne-am întors,
și în față.

Nu ne-am mirat:
ea țesuse drumuri de mătase
sintaxelor
pîna în China;
cutreierase ani de zile latina,
de una singură,
în lung
și în lat;
subsemnatul – străbătuse ecluzele,
stătuse de vorbă cu Zeul Ra,
cu gorgonele (o, cu meduzele)
și – oho-ho! – și cu Muzele.

Eram,
la urma-urmelor,
un duet inspirat.

Abia după aceea
aflară recruții
(cam tîrzior!)
ce e șlibovița.

Apoi
Adelei i s-a făcut dor

de Obor
și de Dîmbovița,
iar mie,
de Ea.
Acum îți scriu Pohema
(din – a ei? a noastră? a mea? – amintire)
pe caiet,
pe masă
și pe perdea...

Aș mai pune,
din cofă,
o strofă
de cognac
în gustul cafelei,
dar fenta-va, oare, cenzura și
mai ales, mai ales
mirarea Adelei?

13 (14-29) decembrie 2020 – 13.12.21

Născut la Bălți (în epoca bolșevicioasei Odochia)
și educat ca la carte, aristotelic, în a două mie
estică urbe,
la Drochia,
Adrian se înscria caligrafic (pixeli, pix, stilou,
peniță-peniță
și pană)
la Universitatea noastră
(bine, fie: și-a voastră!) bălțeană,
după o ședere de două săptămîni la Paris,
cu o bursă
de cîștigător
paraleu
al unui concurs
european
de eseu.

Văzu acolo, Adrian, ceea ce visaseră să vadă
(turn cu turn,
calupuri de brînză
și muzeu cu muzeu)
toți faimoșii săi profesori de, fantastic, Liceu
(purfînd pe creștet mîna operei lui B. P. Hasdeu)
la un loc: de la francofilul Iurie Melinte,
cunoscătorul de atâtea – și-occitane – cuvinte,
la româniștii Mircea Ciobanu și Raisa Leahu,
nu mai puțin cunoscătorii de sosiuri, eminești,
stănești și chiar și de vainbergi
tiraspolești,
la fizicianul Grigore Melnic,
cel arzând directorial ca un sfeșnic;
matematicianul Harea, Ion,
cel calculînd traiectoriile și eonii și-n somn
sau amestecînd, minunat, abstracții, vorbe de duh
și rechini (gata prăjiți) scoși din produh;

chimista Boghean,

Violeta,

căreia și azi molecule îi cîntă în laborator

„Mnogaia leta...”;

filozoful Scurtu, Nicolae,

păscându-și ideile și pe vînt și pe ploaie

și mai ducîndu-le sistematic

la cada lui Arhimede, adică la baie;

istoricii Iurie Popa și Victor Scoferța,

cărînd cauze și efecte, în sala de clasă,

cu ocaua cea bună sau merța...

Cu acest prilej parizian (să-i spun... goliardic?)

pe unii dascăli, Adrian, îi cioraniză gallimardic,

iar pe alții îi hachettiză didactic.

Sigur că gloria înaintașilor

îl aduse cu personalul,

pufăindu-și în barb',

la USARB,

printre lanuri de viitoare chifle și pâini,

pentru cîteva săptămîni,

pentru ca alte cîteva să le petreacă, hegelian, apoi

(dincolo de Sculeni, cîțiva pași)

în Preadulcele Tîrg de rezonanță prozodică Iași,

unde condițiile de cazare

și, mai ales, mai ales cele de blazare

fiînd „sub nivelul celor bălțene”

(sau... „drochiene”?),

ca să citez corect

din, că îl am,

din *Giornale*

(conspect),

îl îndemnară să facă inevitabila

cale întoarsă,

împlătoșat în vorbe stoice și cuirasă,